

PROGRAMA MUSICAL

COMMEMORACIÓ 25 ANYS DE LA MORT DE JOSEP FERRATER MORA (1912-1991)

Georgina Reyner Saurí (mezzosoprano)

Nascuda a Sant Feliu de Guíxols. Llicenciada en filosofia per la UdG i professora de l'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols i l'Escola del Casino de Llagostera. Comença a estudiar cant a Barcelona amb Maia Mayska i continua la seva formació amb diversos cantants i repertoristes com Nancy Argenta, Mark Padmore, Lynn Dawson, Ana Luisa Chova, Mitsuko Shirai, Ana Mª Gonzalez, Jaume Aragall, Begoña Alberdi, Enrique Ricci, Francisco Poyato, Miquel Àngel Ortega, Ricardo Estrada, Rubén Fernández Aguirre, entre d'altres. Ha estat finalista en el Concurs per a joves intèrprets de l' A.O.S, Concurs de Cambra de Castellterçol, Concurs Joan Massià, Gala Lírica de Premià de Mar. Ha col·laborat amb el cor del Gran Teatre del Liceu sota la direcció de Renato Palumbo, Josep Pons i Conxita Garcia. Com a solista ha cantat sota la direcció de C. Curnyn, L. Coppola, A. Nesse, Xavier Puig, amb aquest últim interpretant el Rèquiem de Mozart al Palau de la Música Catalana. Té com a escenari recurrent el Festival de música de Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols. També ha participat en produccions dels Amics de l'Òpera de Sabadell, Amics de l'Òpera de Sarrià i Amics de l'Òpera de Girona. Actualment continua col·laborant i creant diferents projectes artístics a l'entorn de la lírica.

Tània Parra i Esteve (piano)

Nascuda a Barcelona. Realitza estudis (Piano, Música de Cambra i Solfeig, Teoria de la Música i Acompanyament) al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. A Londres rep classes de Postgrau del pianista Peter Bithell, concertista i professor de la Guildhall School of Music and Drama, i treballa també amb els *lideristes* Dalton

Baldwin, Manuel Garcia Morante i Wolfram Rieger. El 1992 obté el Tercer Premi de la categoria C del VII Concurs "Premi ciutat de Berga" i el 2006 el Primer Premi del XIIIè Concurs de Música de Cambra de Castellterçol. Realitza nombrosos concerts com a solista i membre de diferents formacions de cambra, entre els quals destaquen els realitzats a la Casa Elizalde, l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell, la Sala de Cambra del Palau de la Música Catalana, L'Ateneu Barcelonès, Auditoris de Caja Madrid i de Caixa Manlleu, Sala de cambra de l'Auditori de Lleida, i a l'Auditori Viader (Girona) dins del cicle "Liederkreis". Actualment exerceix la seva tasca pedagògica com a professora de piano del Conservatori de Música Isaac Albéniz de la Diputació de Girona.

FRIEDRICH NIETZSCHE (1844-1900)

Aus der Jugendzeit

Aus der Jugendzeit, aus der Jugendzeit
Klingt ein Lied mir immerdar;
O wie liegt so weit, o wie liegt so weit,
Was mein einst war!
Was die Schwalbe sang, was die Schwalbe sang,
Die den Herbst und Frühling bringt;
Ob das Dorf entlang, ob das Dorf entlang,
Das jetzt noch klingt?
"Als ich Abschied nahm, als ich Abschied nahm,
Waren Kisten und Kasten schwer;
Als ich wieder kam, als ich wieder kam,
War alles leer."
Keine Schwalbe bringt, keine Schwalbe bringt
Dir zurück, wonach du weinst;
Doch die Schwalbe singt, doch die Schwalbe singt
Im Dorf wie einst:
Aus der Jugendzeit, aus der Jugendzeit
Klingt ein Lied mir immerdar;
O wie liegt so weit, o wie liegt so weit,
Was mein einst war!

Friedrich Rückert (1788-1866)

Dels dies de joventut

Dels dies de joventut, dels dies de joventut
Em ressona constantment una cançó;
O, com pot restar tan lluny, o, com pot restar tan lluny,
Allò que fóra meu antany?
El que l'oreneta cantà, el que l'oreneta cantà,
Anunciadora de tardor i primavera;
Per la vil·la encara ara, per la vil·la encara ara,
ressonarà com temps ençà?
"En el moment del comiat
Pesaven caixes i caixons,
A la meva tornada, a la meva tornada,
Tot era buit."
Cap oreneta no porta, cap oreneta no porta,
Allò que implora que et sigui tornat;
Tanmateix l'oreneta canta, tanmateix l'oreneta canta
Per la vil·la com temps ençà:
Dels dies de joventut, dels dies de joventut
Em ressona constantment una cançó;
O, com pot restar tan lluny, o, com pot restar tan lluny,
Allò que fóra meu antany!

(traducció de Kathy Steinebach)

Nachspiel

Ich möchte lassen diese glanzumspielte Welt,
In der mich Lust und Wehe rings umspinnen hält,
Und möchte fortziehn, fort von den Menschen weit
In eine wilde, schöne Waldeinsamkeit!
Dort würde ich dem Laubgeflüster lauschen
Und horchen auf des hellen Bächleins Rauschen
Und auf der Vögel Sang,
Sehen der Sonne Untergang,
Und endlich selber mit ihr untergehen.

Sándor Petöfi (1823-1849)

Verwelkt

Du warst ja meine einz'ge Blume;
Verwelkt bist du kahl ist mein Leben!
Du warst für mich die strahlende Sonne,
Und schiedst ich bin von Nacht umgeben!
Warst meiner Seele leichteste Schwinge;
Du brachst ich kann nun nimmer fliegen!
Du warst die Wärme meines Blutes;
Du flohst ich muß dem Frost erliegen!

Sándor Petöfi (1823-1849)

Unendlich

Du nur bist, du liebes Mädchen,
Licht des Auges, Licht der Seele!
Dich allein ich, hier wie jenseit,
Mir als Hoffnung wähle!
Ist auch sie ein Traum, dann bin ich
Glücklos, Glücklos allerorten,
Auf der Erde wie im Himmel
Glücklos hier und dorten!
Stehe sinned hier am Bache
Bei den stillen Trauerweiden,
Passend ist für mich die Stätte,
Der ich voll von Leiden!
Schau niederhangen diese
Zweige hier in Ringen,
Und sie gleichen meiner Seele
Flügelähmtten Schwingen!
Aus der Herbstflur zog der Vogel,
Suchte südwärts fortzurücken,
Könnte ich nur auch schon endlich
Meinem Schmerz entfliehen!
Er ist Groß, wie meiner Liebe
Allgewalt'ge Triebe!
Und die Liebe? Ach, unendlich
Ist in mir die Liebe!

Sándor Petöfi (1823-1849)

Epíleg

Vull deixar aquest món enlluernador,
On desig i turment em mantenen enredat,
i vull partir, ben lluny dels homes,
a una salvatge i preciosa solitud silvestre!
Allí oiria els murmuris de les fulles
I escoltaria del clar rierol sa remor
I el cant dels ocells,
Veure del Sol el seu declivi
I enfonsar-me, finalment, també jo amb ell.

(traducció de Gustavo A. Laime / K. Steinebach)

Marcit/da

Ja que fores ma única flor;
Marcida tu, erma ma vida!
Eres per a mi el Sol radiant,
Tu has partit, la nit m'envolta!
Per la meva ànima eres l'ala més lleugera;
Ara que has partit mai més podré volar!
Fores la calor de la meva sang;
Has fugit, he de sucumbir a la gelada!

(traducció de Gustavo A. Laime / K. Steinebach)

Infinit

Únicament tu ets, dolça nena,
Llum de la vista, llum de l'ànima!
A tu sola, aquí com al més enllà,
T'escullo com a esperança!
Si també ella és un somni, doncs seré
desgraciat, desgraciat arreu,
A la Terra com al cel
Desgraciat aquí i allí!
Reflexionant em trobo vora el rierol
En silenciosa companyia dels tristos salzes,
L'escenari m'acull,
A mi, ple de pena!
Contemplo vers el terra inclinades
Branques formant anelles,
i s'assemblen, de la meva ànima
a les seves mutilades ales!
De la tardor s'arrancà l'ocell,
cercant vers el Sud avançar,
Si pogués jo sols també, finalment,
Defugir el meu dolor!
Ell és gran, com del meu amor
les omnipotents pulsions!
I l'amor? Ai, infinit
és en mi l'amor!

(traducció de Gustavo A. Laime / K. Steinebach)

RICHARD WAGNER (1813-1883)

Der Engel

In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,
Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten,
Daß, wo brünstig sein Gebet
Einzig um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.
Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!

Mathilde Wesendonck (1828-1902)

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
Dir die schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod;
Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen neu erwacht,
Wie ein stolzer Siegesheld!
Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?
Und gebietet Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonne nur:
O wie dank ich, daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur!

Mathilde Wesendonck (1828-1902)

L'àngel

En els primerencs dies d'infantesa,
sovint, he sentit a dir que els àngels,
canviarien els sublims goigs celestials
per el sol de la terra,
que, allà on un cor temorós,
amagat del món, llangueix de pena,
que, allà on en silenci vol escolar-se,
i desfer-se en un torrent de llàgrimes,
que, allà on fervorosament la seva pregària
sols la redempció implora,
llavors, un àngel davalla,
i se l'emporta cap al cel.
Cert, també a mi un àngel em davallà,
i damunt les seves ales resplendents,
s'endugué, lluny de tot dolor,
la meva ànima cap al cel!

Dolors

Sol, que plores cada vespre
fins que els teus formosos ulls envermelleixen,
tot endinsant-te en el mirall del mar
t'arriba la mort prematura;
però reprens l'antiga esplendor,
glòria d'aquest món de tenebres,
quan al matí, de nou despertes
com altiu heroi triomfant!
Ai, per què hauria de lamentar-me,
el meu feixuc cor anhelant-te,
per què s'ha d'esbalair el sol?
per què el sol s'ha de pondre?
I si la mort només engendra vida,
el dolor sols la joia porta:
Oh, com agraeixo a la Natura
que m'ha donat semblant sofrença!

Sándor Petőfi (1823 - 1849) va ser un poeta en llengua hongaresa, tingut per un dels representants més rellevants del romanticisme hongarès i europeu, i capdavanter dels intel·lectuals que prepararen la revolució hongaresa del 1848 (...) Algunes de les seves cançons d'estil popular acabarien formant part del folklore del país. En *Joan el Paladí*, poema èpic d'esperit democràtic, popular i romàntic, sintetitza les històries contades pels vells i el món dels contes i les balades populars. *El martell del poble* i *L'apòstol*, en un estil fluent i imaginatiu, fan costat a la seva poesia política, impregnada de les idees de la revolució francesa. El seu poema *Cant Nacional* és la culminació dels seus poemes incitant a la revolució i a la lluita per la independència d'Hongria. Traduït mentre encara vivia a l'alemany i al txec, fou admirat per Nietzsche i per Victor Hugo. Desaparegué en la batalla de Segesvár contra els russos i, des d'aleshores és considerat un heroi i poeta nacional. A l'Europa occidental esdevingué el símbol de la llibertat hongaresa i l'ideal de la poesia sense artificis. (font: Viquipèdia).

Mathilde Wesendonck (1828 - 1902) fou una poetessa menor alemanya que va mantenir un idil·li amb Richard Wagner. Filla del comerciant Karl Luckemeyer i Johanna Stein, es va casar el 1848 amb el banquer Otto Wesendonck (1815-1896), tretze anys més gran que ella i gran admirador i mecenes de Wagner. El 1857, Wagner va ser convidat a l'Asyl (casa d'hostes) de la Villa Wesendonck, la magnífica residència del matrimoni on es reunia l'elit intel·lectual de Zuric. El compositor, casat amb Minna Planer, es va enamorar apassionadament de Mathilde. Wagner va compondre les cèlebres *Wesendonck Lieder* amb cinc dels seus poemes i en va usar dues com a estudis per a *Tristany i Isolda*. A excepció de *Träume* (el cinquè), totes van ser orquestrades posteriorment per Felix Mottl. A l'estiu de 1858 l'esposa del compositor, Minna Planer va interceptar una carta que feia evident l'idil·li i va obligar Wagner a abandonar Zuric. A la mort de Minna el 1866, Wagner es casarà amb Còsima Liszt. La Villa Wesendonck actualment pertany a la ciutat de Zuric. Es denomina Vila Rietberg i avui és el museu on es guarda la col·lecció d'art no-europeu del baró Eduard von der Heydt. (font: Viquipèdia)

